



အစိုးရသိမ်းသိမ်း

# ကံ့မ

အ န င် : န ဝ် သိ င် ဆု



အချက်  
ကံ့မသိမ်းသိမ်း

## အခန်း(၁)

"ရှုး . . . ဟူး"

လေယာဉ်ပေါ်က ခြေလှမ်းစဆင်းတာနဲ့ ဘုန်းရတုက မြန်မာပြည်  
လေကို တဝကြီးရှူရှိုက်ပြီး တဝကြီးမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အမိမြန်  
မာပြည်ကို ပြန်ရောက် လာပြီဆိုသော အသိကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်  
နေသည့် ကြည်နူးမှုတွေက ပြောမပြတတ်အောင်ပင်။ ရှစ်နှစ်လောက်  
ဝေးကွာနေသည့် အမိမြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီ။

ရှစ်နှစ်ဆိုသောအချိန်သည် သိပ်မကြာလိုက်ဘူးဆိုပေမယ့် ချစ်ခင်သူ  
တွေနှင့် ခွဲခွာနေရသော ဘုန်းရတုအဖို့ ကတော့ ရှစ်ကမ္ဘာလောက်တော  
င် ထင်ရသည်။ ဟိုမှာ နေရသည့်အချိန်တွေဆို တစ်စက္ကန့်လေးတောင်  
အကြာကြီးဟု ထင်မိသည်။

သူသွားတုန်းကအတိုင်းပင် ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ  
လာကြိုကြသည်။

“ဖေဖေ . . . မေမေ”

“သား . . . နေကောင်းလား”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ သားက အရမ်းခန့်ညားလာတာပဲ”

သူ့ကို ပွေ့ဖက်ထားရာကခွာပြီး ဖေဖေအားရပါးရ ချီးမွမ်းနေသည်။

သူကျေနပ်ပြီးလေးပြီးလိုက်ကာ

“ဖေဖေက ကိုယ့်သားကို မြှောက်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပါသားရဲ့၊ တကယ်ပြောတာ”

ကျေနပ်နေသော မျက်လုံးကြီးနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်ချင်နေကြပြီ။ အခုထိ မနှုတ်ဆက်သေးတာက သူ့ကို ဖက်ထားသောမေမေက အခုထိ မလွှတ်သေးသောကြောင့်ပင်။ သူ သတိရပြီး မေမေ့ကိုယ်လေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲခွာလိုက်သည်။

“မေမေ”

ဟောဗျာ မေမေက တိတ်တိတ်ကလေး ငိုနေတာကို။

“မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ မေမေရဲ့”

ဒီတော့မှ ဖေဖေ ပျာယီးပျာယာဖြစ်သွားပြီး

“မေကြီးကလည်း . . . သားပြန်လာတဲ့ ဟာ။ ဝမ်းသာရမှာ ကို ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ”

မေမေ ဘာမှ မပြောဘဲ ငိုမြဲတိုင်းငိုနေ၏။ ဒီတော့မှ သူပြီးလိုက်ပြီး

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ။ မေမေငိုတာ ဝမ်းသာလို့ ဖေဖေရဲ့ ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မေမေ”

ဒီတော့မှ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ အခုမှ ပင် အားလုံးအပြီးကို ယ်စီနှင့်။

“အန်တီမပြောနဲ့ ၊ ငါတောင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်တယ် ရတုရယ်”

သူငယ်ချင်း တိုးအောင်က ငိုသံပါကြီးနှင့် အရွှန်းဖောက်သလို နွယ်

မာကလည်း

“ဟုတ်တယ် ရတု၊ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ ကို အခုလိုအကြာကြီး ခွဲမသွားပါနဲ့ဟာ”

နွယ်မာ ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့် အပြောကို ညိုညိုကလည်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံနေသည်။ ။ ဖေဖေ မေမေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ကြည့်ပြီး သူ အခုမှ ပင် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ ။

“စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းတို့ ရယ်၊ ဖေဖေ မေမေနဲ့ သူငယ်ချင်းတို့ ရှိတဲ့ အဲဒီမြန်မာပြည်ကြီးကနေ တစ်ဖဝါးတောင်မခွာတော့ဘူး”

“ဟေး ဒါမှ တို့ သူငယ်ချင်းကွ”

သူငယ်ချင်းတွေက ကလေးတွေအတိုင်း ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်နေသလို ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ ကျေနပ်ပီတိမျက်နှာတွေကလည်း သူ့ရင်ကို လ အစင်းပေါင်းများစွာ သာနေသလို အေးမြလိုက်တာ။

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက နည်းနည်းပိန်သွားတာကလွဲရင် လုံးဝမပြောင်းလဲဘူး”

“သားကို လွမ်းတာကို”

မေမေချက်ချင်း ပြန်ချေပပေမယ့် ဖေဖေကတော့ သားမျက်နှာကိုပဲ ချစ်မဝစွာ တကြည့်ကြည့်ရှိနေသည်။ ။ သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်လှည့်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းက မန်နေဂျာကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အရမ်းခန့်နေတာပေါ့လေ။ နွယ်မာနဲ့ ညိုညိုလည်း တကယ့်ကို လေဒီစတိုင်ကြီးတွေပဲ”

“အောင်မာ. . . ငါတို့ ကို ပြောတယ်။ နင်လည်း အရမ်းအရမ်းကိုလှပြီး လူကြီးလူကောင်းပုံပေါက်သွားတယ်”

ညိုညိုက သူ့ကို ခေါင်းကနေခြေဖျားအထိ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ကြည့်ပြီး အားကျမခံ ပြန်ပြော၏။

“သိပ်မမြောက်နဲ့၊ နင်တို့ ဖို့ အပြည့်အစုံပါတယ်”

“မြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ရတုရဲ့၊ တကယ်ပြောတာ”

“အေးပါဟာ... အေးပါ”

တိုးအောင်ကြည့်မရသလို ပွစိပွစိပြောနေတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရယ်နေကြသည်။ ။ တိုးအောင် ပခုံးကို သူလှမ်းဖက်လိုက်ပြီး

“မင်းလည်း အရမ်းသားနားပါတယ်လို့ ပြောတယ်လေ”

“နိုင်ငံခြားပြန်မဟုတ်လည်း သားနားပါတယ်”

တိုးအောင်က သူ့အင်္ကျီကော်လံကိုကိုင်ပြီး ဟန်ပါပါပြောတော့

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ မမီဘူးပေါ့”

“မီပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

သူ့ကို ငေါ့ပြောနေသည် အထင်နှင့် တိုးအောင်မကြည်သလို ကြည့်၏။

လေယာဉ်ကွင်းတစ်ခုလုံး သူတို့ ရယ်သံတွေနှင့် ဆူညံနေသည်။ ။

လေယာဉ်ကွင်းကနေ အိမ်ကိုသွားနေသည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့မျက်နှာကိုပဲ မေမေအရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသည်။ ။ မေမေပခုံးကိုဖ

က်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးပြလိုက်သည်။ ။

သူလည်း အရမ်းကို ပျော်ပါတယ်။ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေကို အပြီးအပိုင်ပြန်ပြီး ခြေချရသည့်အတွက်ရော သူသိပ်ချစ်သည့် ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ပြန်တွေ့ရသည့် အတွက်ရောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေနှင့် မေမေပြီးလျှင် သူ သံယောဇဉ်အရှိဆုံးသူတွေက သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည်။ ။ ဒီသူငယ်ချင်းတွေသည် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပေါင်းခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပေမယ့် ငယ်ပေါင်းတွေအတိုင်းပင် ချစ်ခင်ကြသည်။ သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

သူလေယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး လာကြိုသူတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သာ လက်ပြနေသောအခါ တစ်ခုခုလိုအပ်သလို ခံစားသွားရသည်။ ။ သူ အမျှော်လင့်ဆုံး သူငယ်ချင်းလေး မပါနိုင်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ပါလိုပါငြားဆိုပြီး ရှာနေမိသေးသည်။ ။

နင် ဘယ်မှာ လဲ စောငယ်ငယ်။

ရင်ထဲက သူတိုးတိုးလေး ညည်းလိုက်တာကိုသိသော သူငယ်ချင်းတွေအကြည့်က သနားကြည့်တွေနှင့်

အိမ်ရောက်တော့ မေမေကြိုတင်စီစဉ်ထားသော သူ့အကြိုက်နို့ခေါက်ဆွဲကို အပီအပြင်ဆွဲပစ်လိုက်တော့ အားလုံးမျက်လုံးအပြူးသားနှင့် တအံ့တဩကြည့်ကြကုန်၏။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ သားက မေမေလက်ရာ မစားရတာ ကြာပြီလေ၊ ဒါကြောင့် စားကောင်းကောင်း နဲ့ ဆွဲပစ်လိုက်တာ”

“ဆွဲပါ သားရယ်၊ စားစေချင်လို့ ပဲ ချက်ထားတာ၊ ဒါပေမဲ့ သားစား

တာများ နေတော့ စိုးရိမ်လို့ ပါ”

“အန်တီပြောတာတော့ ဟုတ်တယ်ရတုရဲ့ ၊ စားကောင်းတိုင်း နင်းက နံစားမနေနဲ့ ”

“နောက်ကျသွားပြီ ညိုညို၊ ငါ အခု ဗိုက်တအားတင်းပြီး ထလို့ တောင် မရတော့ဘူး”

ဘုန်းရတု အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည် ။

မေမေ အစာကြေလျက်ဆားပုလင်းယူပြီး

“ရော့ သား၊ ဒီလျက်ဆားလေးကို လျက်လိုက်၊ ခဏကြာရင် ချောင်သွားလိမ့်မယ်၊ မေမေ့မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝထည့်ပြီး ချက်ထားတဲ့ အတွက် သားဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက သားဖြစ်သူနှင့် သားသူငယ်ချင်းတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အနားယူပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားကြပြီ။ သူကလည်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်နေတာပါ။

ဦးလေး၏ စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ တိုးအောင်မန်နေဂျာဖြစ်နေပြီး တိုးအောင်မျက်နှာနှင့်ပင် ညိုညိုနှင့် နွယ်မာလည်း ထိုလုပ်ငန်းမှာ ပင် နေရာအသီးသီးရထားကြတော့ သူနိုင်ငံခြားမသွားခင်တုန်းကလို ကလေးမဆန်ကြတော့။ ခုံညားမှုတွေနှင့် ဣန္ဒြေနေသော သူငယ်ချင်းတွေကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်သည် ။

“မင်း ဘာပြောချင်လို့ လဲ ဟေ့ကောင်”

သိလျက်နဲ့ တိုးအောင်မေးနေသလို ကျန်နှစ်ယောက်လည်း မသိဟန် ဆောင်နေတော့ သူမနေနိုင်တော့ပါ။

“ ငါ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ မင်းတို့ သိပါတယ်”

“မိငယ်အကြောင်း မဟုတ်လား”

နွယ်မာ့အမေးကို သက်ပြင်းလေးပဲ သူချလိုက်သည်။ ။

သုံးယောက်လုံး၏ အကြည့်တွေကို သူရင်မဆိုင်ရဲစွာ မျက်လွှာချလိုက်သည်။ ။

“နင် အခုထိ သူ့ကို မမေ့သေးဘူးလား ရတု”

“သူပေးခဲ့တဲ့ အမှတ်တရလေးတွေကို ငါတစ်သက်လုံး မေ့လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစအနလေးတောင် သတင်းမရဘူးလား”

“မတွေ့ချင်လို့ အစအနတောင်မကျန်အောင် ခြေရာဖျောက်သွားတာကို ဘယ်သတင်းက ရမှာ လဲ ရတုရယ်”

အားအင်တွေ ကုန်ခန်းသွားသလို ခံစားရသည်။ ။

“ခြေရာဖျောက်သွားတာတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဟာ”

“မဟုတ်ရင် ဒီလောက်နှစ်တွေ အကြာကြီး ငါတို့ ဘာလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်တာလဲ၊ သူစိတ်နာစရာ ဘာတစ်ခုမှ လည်း ငါတို့ မလုပ်မိပါဘူး။ ငါတို့ ကတော့ မိငယ်ကို စိတ်နာချင်နေပြီ ရတု”

“သူ့မှာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာ ပါဟာ”

“ဘာအကြောင်းလဲ၊ ဘာအကြောင်းမျိုးမို့ ဒီလိုခြေရာဖျောက်သွားရတာလဲ။ နင်ကသာ သူ့ဘက်လိုက်ပြီးပြောပေးနေတာ။ မိငယ်ကတော့ ငါ

တို့ အားလုံးကို ခေါင်းထဲမှာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုလောက်ဆို ယောက်ျားတောင်ရနေပြီလား မသိဘူး”

ညိုညိုရဲ့ မဆင်မခြင်စကားက ဘုန်းရတုနှလုံးသားကို တည့်တည့် ထိသွားသည် ။

“ဖွ... လွဲပါစေ၊ နင်ကလည်း ဟာ မဦးမချွတ်။ ပြောစရာရှားလို့ သူရ ညှိုးစားတောင် ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

စောငယ်ငယ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အဖြစ်သည်းလွန်းသော သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ ပွစိပွစိပြောကုန်ကြပြီ။ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်ပြောပြော သူက အပြုံးမပျက်။

ညိုညိုက သူတစ်ကိုယ်လုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြီး

“နင် ဒီလောက်ချောပြီး သားနားနေတာ၊ နိုင်ငံခြားမှာ ချစ်ရမယ့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်တလေတောင် မတွေ့ဘူးလား”

“ငါက မြန်မာပြည်က မြန်မာမပဲ ယူမှာ ဆိုတော့ မိန်းမဆိုရင် မျက်စိ တစ်ချက်တောင် မဝေ့ဘူး”

မျက်စောင်းတွေက ဘုန်းရတုဆီရောက်လာကြပြန်ပြီ။

“တော်တော် အမြင်ကတ်စရာကောင်းနေပြီနော်”

“ဟုတ်ပ”

သူရယ်ပြန်သည် ။

“ဒါနဲ့ ရတု၊ နင် တကယ်ပဲ မြန်မာပြည်မှာ အပြီးနေတော့မှာ နော်”

“အေးလေ၊ ငါ ဟိုမှာ ကတည်းက နင်တို့ ကို ပြောထားသားပဲ”

“စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးလို့ ပါဟာ”

“စိတ်ချ၊ ဘယ်တော့မှ စိတ်မပြောင်းဘူး”

သူငယ်ချင်းတွေ မျက်နှာက အခုမှ ပင် ကျေနပ်မှုနှင့်  
ဝင်းထိန်သွားကြသည်။ ။

“ဒါနဲ့ မင်းဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

တိုးအောင်အမေးကို ညှိညှိနှင့်နွယ်မာကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ သူ့  
အဖြေကို နားစွင့်နေသည်။ ။

“စားသောက်ကုန်လုပ်ငန်းတစ်ခုခု စက်ရုံလုပ်ဖို့ တော့ လျာထားတာ  
ပဲ။”

ငါနဲ့ ဟိုမှာ ခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လ  
လောက်ကတည်းက မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေတာ။ သူက ဆေးကု  
မွဏီဖွင့်မှာ ။ အခု ပြီးသလောက်နီးပါးဖြစ်နေပြီ။ သူ့လုပ်ငန်းကို နည်းန  
ည်းအချိန်ယူလေ့ လာပြီး ငါလည်း လုပ်ငန်းစမယ်၊ ငါက မင်းတို့ သုံး  
ယောက်ကို အားကိုးထားတာ၊ အခုတော့...”

ဘုန်းရတုစကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်ထားတော့ တိုးအောင်က

“အခုတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... မင်းတို့ က အသီးသီးနေရာ ရထားပြီဆိုတော့”

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းလုပ်မယ်ဆို မင်းဆီမှာ ပဲ ဝိုင်းလုပ်မှာ ပေါ့”

“ကောင်းပါ့မလား၊ အခုလုပ်နေတာ ဦးလေးဆိုတော့ မျက်နှာပျက်စ  
ရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါ့ နေရာလုပ်ချင်နေတဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေ၊ အ  
များကြီးရှိတယ်၊ ဦးလေးကလည်း ပြောပြရင် နားလည်မှာ ပါ”

တိုးအောင်စကားကိုကြားရတော့ သူ့အရမ်းဝမ်းသာပြီး တိုးအောင်လက်မောင်းကို ပုတ်လိုက်တာ

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပဲကွာ၊ မင်းတို့ အလုပ်ကိုယ်စီအပြင် ဦးလေးဆီဆိုတော့ ငါစိတ်ဓာတ်ကျနေတာ၊ နွယ်မာနဲ့ ညိုညိုရောပေါ့နော်”

“အေးပေါ့၊ တိုးအောင်ပါတဲ့ နောက် ငါတို့ နှစ်ယောက်မပါလို့ ဖြစ်မလား”

“အေးပါဟာ၊ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်”

“အချင်းချင်းတွေပဲဟာ။ ဒီစကားမပြောပါနဲ့ ”

တကယ်ကို သူ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည် ။ စောငယ်ငယ်သာပါလျှင် ဒီထက် ပိုပျော်စရာကောင်းမှာ ။

တော်တော်ကြာကြာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောလို့ ဝမှ တိုးအောင်တို့ သုံးယောက် ပြန်သွားကြသည် ။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့မှ စောငယ်ငယ်ကို ပိုပြီးသတိရသွားသည် ။ စောငယ်ငယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းအချာတွေတောင် သူမကို မေ့နေကြပြီ။သူကတော့ သူမကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ငါ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး စောငယ်ငယ်။

## အခန်း(၂)

စက်မှုဇုန်ထဲမှာ အသစ်ဖွင့်မည့်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံနှင့် ကုမ္ပဏီ အတွက် ဝန်ထမ်းတွေ ခေါ်တော့ ရှင်မဏီ ပျာယာခတ်နေသည်။ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မြခိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

“ပြည့်စုံပါတယ်နော် မမလှိုင်”

“ပြည့်စုံပါတယ်”

ရှင်မဏီနှင့် ကေသီလှိုင်က လျှောက်လွှာစာရွက်မှာ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အပြည့်အစုံရေးထားတာကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အခါခါစစ်ဆေးနေကြသည်။

“အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းရလွန်းလို့ ဘုရားတောင်နားညည်းနေပြီလား မသိဘူး မမလှိုင်ရယ်”

ကေသီလှိုင်ပြီးလိုက်ပြီး

“ပြေမှာ ပါ မဏီရယ်။ မပြေတော့လည်း နောက်တစ်ခုပေါ့”

“မဏီကတော့ ဒီအလုပ်ပဲ သဘောကျတယ်။ အခုမှ အသစ်ဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေကို ဦးစားပေးမှာ ပဲ။ လစာကလည်း မက်မောစရာကောင်းနေတော့ ဒီအလုပ်အဆင်မပြေမှာ ပဲ စိုးရိမ်နေတယ်”

ကေသီလှိုင်က  
အောက်သို့ချလိုက်ပြီး

အလုပ်လျှောက်လွှာဖောင်လေးကို

“ကဲပါ မဏီရယ်၊ ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်နေပါနဲ့ ၊ နှလုံးရောဂါရ  
နေပါဦးမယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ လည်း ပြည့်စုံနေ  
တာပဲ။ ကံကောင်းဖို့ ပဲလိုတယ်။ ကံကောင်းအောင် ဘုရားများများ ရှိခိုး။  
ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးမယ့်သူကိုလည်း မေတ္တာပို့။

“ဟုတ်ကဲ့ မမလှိုင်”

“ကဲ... မမလှိုင်လည်း သွားမယ်”

“သွားတော့မလို့ လား မမလှိုင်ရဲ့ ”

“သွားမယ်လေ၊ မဏီလည်း နားလိုက်ဦး”

ကေသီလှိုင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အင်္ကျီ၊ လုံချည်ကို စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ဖြစ်  
အောင် ဆွဲချပြီးမှ ရှင်မဏီ အမေဒေါ်မြခိုင်ကို အပြုံးလေးနှင့် လှမ်းနှုတ်  
ဆက်လိုက်သည် ။

“အန်တီ... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ သမီးရယ်”

မဏီကို လက်ချောင်းလေးတွေလှုပ်ခတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ မမလှိုင်  
ထွက်သွားသည် ။ ကျော့ရှင်းနေသော မမလှိုင်၏ နောက်ပိုင်းအလှလေး  
ကို မဏီငေးကြည့်နေမိသည် ။

“သမီးကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်”

မေမေ အနားလာထိုင်ပြီးပြောလိုက်မှ သတိဝင်သွားပြီး မဏီအပြုံး  
လေးနှင့်မေမေ့နား ပိုတိုးကပ်လိုက်သည် ။

“မပင်ပန်းပါဘူး မေမေရဲ့ ”

“လခကို သိပ်မမက်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ရှု

င်ဖြစ်ဖို့ လည်း လိုသေးတယ်လေ”

“မေမေရယ် အလုပ်သမားကောင်းမှ အလုပ်ရှင်ကောင်းတာပါ”

“ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်းနဲ့ သမီးမပင်ပန်းဘူးလား”

“ဘယ်က ပင်ပန်းရမှာ လဲ မေမေရဲ့ ၊ ပျော်ဖို့ တောင် ကောင်းသေးတယ်။ အတွေ့အကြုံ ဗဟု သုတလည်း ရတယ်။ အသစ်ဖွင့်တဲ့ ကုမ္ပဏီဆိုတော့ အရင်ဝင်တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို ပိုအခွင့်အရေးပေးတယ်”

“အေးလေ . . . သမီးအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ မေမေကတော့ သမီးအလုပ်လုပ်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘူး”

ပြောရင်းကပင် မေမေမျက်ရည်တွေဝဲလာတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် မဏီပျာယာခတ်သွားသည် ။

“မေမေရယ် . . . ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာလဲ၊ လူမှန်ရင် အလုပ်လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ အလုပ်လုပ်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့၊ မေမေ မငိုပါနဲ့ နော်၊ သမီးကို ချစ်ရင် မေမေ မငိုရဘူး”

ဒေါ်မြခိုင် ကျတော့မည့်မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တွေနှင့် ပုတ်ခတ်ထိန်းလိုက်သည် ။ သမီးဖြစ်သူမျက်နှာလေးကိုလည်း ချစ်မဝစွာကြည့်ပြီး

“သမီးလေး”

“ရှင် . . . မေမေ”

“သမီးအလုပ် လုပ်တာလည်း လုပ်ပေါ့၊ ရှိတာလေးကိုတော့ သမီးထုတ်ဝတ်သင့်ပြီ”

“စောပါသေးတယ် မေမေရယ်”

“ဒီအချိန်မှ မဝတ်ရင် ဘယ်အချိန်ကမှ ဝတ်မှာ လဲ သမီးရဲ့ ၊ မေမေ ကတော့ အမေဆိုတော့ အမေစိတ်ပဲရှိတယ်။ ကေသီလှိုင် လှလှပပလေး ဝတ်စားထားရင် အဲဒီလိုမဝတ်ရတဲ့ သမီးလေးအတွက် မေမေအရမ်းခံ စားရတယ်”

“မေမေရယ်၊ သမီးက မဝတ်ဖူး၊ မစားဖူးတာမှ မဟုတ်တာ၊ သမီးနဲ့ အမေ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လူအထင်သေးလေ လုံခြုံလေပဲ။ အချိန်တန်တော့လည်း သမီးဝတ်မှာ ပေါ့ မေမေရယ်”

သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပေမယ့် ဒေါ်မြခိုင် သိပ် ဘဝင်မကျ၊ ရုပ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ရော အပြစ်ပြောစရာမရှိအောင် လှရက် သော သမီးလေးကို လူတွေ အထင်ကြီးစေချင်သည် ။ အခုဆို သမီးလေး က အစွမ်းကုန်ပွင့်တော့မည့် ပန်းလေးအတိုင်းပင်။ သမီးကို ပိုးကြပန်းကြသော ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားတွေ၏ အထင်သေးအမြင် သေး အကြည့်တွေကို ပို၍ ပင်မလိုလား။

ဒါပေမဲ့ သမီးဖြစ်သူက ဘယ်လိုမှ ဆွယ်လို့ မရအောင် အလှအပကို လည်း စိတ်မဝင်စား။ ဒေါ်မြခိုင် သက်ပြင်းချရုံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်တော့ ပါ။

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မိခင်ကို ဖက်တွယ်ထားသော သမီး လေး ရှင်မဏီကို မိခင်မေတ္တာဓာတ်တွေနှင့် ပြန်ဖက်ထားမိသည် ။

## အခန်း(၃)

ဓာတ်ပုံထဲက စောငယ်ငယ်ရဲ့ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းရတု ပြီးလိုက်သည်။ ကိုးတန်းစာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က အခန်းပိုင်ဆရာမနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အမှတ်တရ ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံထဲကမှ စောငယ်ငယ်တစ်ယောက်တည်းပုံကို ကွန်ပျူတာနှင့် ဆွဲထုတ်ထားသော ထိုပုံလေးကို သူအနှစ်နှစ်အလလ သိမ်းထားတာဖြစ်သည်။

ငါ နင့်ကို အရမ်းလွမ်းတယ် စောငယ်ငယ်ရယ်။

ဒီပုံလေးကို ထုတ်ကြည့်တိုင်း သူ့နှလုံးသားထဲက နင့်နှင့်သီးသီးပြောနေကြစကားပါ။ အဖြူအစိမ်းလေးနှင့် အပြစ်ကင်းစင်ပြီး အပူအပင်မရှိ ပျော်ပျော်နေတတ်သော စောငယ်ငယ်ပုံလေးက သူ့မျက်စိထဲက ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွား။

ဆရာမနှင့် အားလုံးစုရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံထဲက သူ့ပုံကိုသူကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေသည့်ကြားက ပြီးလိုက်မိသေးသည်။ ပီနီပီနီရှည်ရှည် ကလန်ကလားသူသည် အားလုံးထဲမှာ ထင်းနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူက ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ၏ စစရာ၊ နောက်စရာကောင်လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီထဲမှာ စောငယ်ငယ်ဆိုသော ကောင်မလေးက အဆိုးဆုံးပဲ။

“စောငယ်ငယ်... ငါ့ကိုတွေ့ရင် နင်အရမ်းအံ့ဩသွားမှာ”

အခု ဓာတ်ပုံတွေနှင့် အရင်တုန်းက ဓာတ်ပုံကိုယှဉ်ကြည့်ပြီး ဘုန်းရတု နှုတ်ကထွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

မမေ့နိုင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ်က အကြောင်းတွေသည် သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းလောက်ကအတိုင်းထင်နေသည်။ ဒီတုန်းက သူက ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီးအဖြစ် ကျောင်းစတင်သည့်နေ့။

လူပျို စဖြစ်ကတည်းက ဘုန်းရတု အရပ်သာ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုရှည်လာသည်။ ။ ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက်။ သူ့ရဲ့ အဖေက အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် နယ်မကြာခဏ ပြောင်းရသည်။ ။ ဖေဖေပြောင်းတော့ မေမေနှင့်သူက မဖြစ်မနေပါရသည်။ ။ အဒေါ်တွေက ခေါ်ထားပေမယ့် ဖေဖေနှင့်မေမေက တစ်ဦးတည်းသော သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေပြောင်းတိုင်း ပါရသည်။ ။

“ လာပြီဟေ့... တို့ ရဲ့ ဗလကြီး လာပြီ”

“ဘုန်းရတု ကားပေါ်ကဆင်းကတည်းက ကျောင်းဝင်းရှေ့ အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော စောငယ်ငယ်တို့ အုပ်စုဆီ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူလှမ်းလာတာနှင့် စောငယ်ငယ်ရဲ့ ခပ်စာစာအသံ အရင်ထွက်လာသည်။ ။

ဘုန်းရတု သူမတို့ ရှေ့မရောက်ခင်မှာ ပဲ စောငယ်ငယ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး

“မလာတော့ဘူး ထင်နေတာ၊ ပြန်လာသားပဲနော်၊ အခုလို တို့ ကျောင်းကြီးကို ပြန်လာပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာလေးနှင့်ပြောအပြီး စောငယ်ငယ်က

ခေါင်းငုံ့ခါးကိုင်းပြီး အရိုအသေပေးသည့်ပုံ လုပ်ပြနေသည်။ ။ တစ်ခုခုပြန်ပြောချင်တာ အသည်းတွေ ယားနေပေမယ့် သူ့ကြိတ်မှိတ်မြိုသိပ်ရင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ။

“ဟေ့. . . သူငယ်ချင်းတို့ ပြန်လာတဲ့ သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြဦးလေ”

“မင်္ဂလာပါ ဗလကြီး”

ခပ်စာစာအသံနှင့် စောငယ်ငယ်နှိုးဆော်အပြီးမှာ တော့ အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေကြသော ကျောင်းသူတွေအားလုံး တညီတညွတ်တည်း သံပြိုင်ရွတ်ဆိုကြသည်။ ။

“တောက်”

တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး သူဆက်လျှောက်တော့

“ဘိုဘိုင်...ညာ...ဘိုင်...ညာ”

သူ ကျောင်းခန်းထဲကိုဝင်သည် အထိ အသံတွေရပ်မသွားသေး။ ရယ်သံတွေလည်း ကြားနေရသည်။ ။ ဒေါသတွေတန့်နဲ့ထွက်ပြီး လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ဘုန်းကနဲပစ်ချလိုက်သည်။ ။ စောငယ်ငယ်နှင့် သူမသူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ရှိုလက်ရှို လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုးပစ်ချင်နေသည်။ ။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဣန္ဒြေကိုမရှိဘူး”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူပြောတော့ ကျောင်းသူတချို့ စပ်ဖြဖြနှင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ။ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း တိုးအောင်ကလည်း အခုထိမလာသေးတော့ စိတ်ညစ်နေတာပဲ သိသည်။ ။

ဟော...ကျောင်းတက်ဖို့ ဘဲလ်တီးနေပြီ။

ဆရာ မဝင်မချင်း စောငယ်ငယ်တို့ အုပ်စု သူ့ကို အမျိုးမျိုး မခံချင်  
အောင် စကြဦးမည်။ ထိုအခါ အတန်းသားတွေဝိုင်းရယ်ကြမည်။ သူ အ  
တွေးနှင့် သက်ပြင်းတွေပဲ ကျိတ်ချနေမိသည်။ ။

“ဟိုင်း... သူငယ်ချင်း ရောက်နေတာကြာပြီလား”

နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ တိုးအောင်ဝင်လာတော့ သူ့အားတက်သွားသ  
ည်။ ။

“စောစောထွက်ခဲ့ပါလို့ ဖုန်းဆက်ထားတာတောင်”

တိုးအောင် ဝင်မထိုင်ရသေးခင်ပဲ သူ့ဆီးပြီးအပြစ်တင်တော့ သဘော  
ကောင်းသော တိုးအောင်က တဟဲဟဲရယ်ပြီး

“ဘာလဲ... ဟိုဟာမလေးတွေက မင်းကိုနောက်လိုက်ပြန်ပြီ မဟုတ်  
လား”

“ဟုတ်တယ်”

မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်သူပြောတော့ တိုးအော  
င်က အရယ်မပျက်

“မင်းကို ခင်လို့ စတာပါကွာ”

“တော်စမ်းပါ။ မင်းဟာမတွေဘက်က ကာမနေနဲ့ ”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းကို ဒီနှစ်ပြန်လာမတက်တော့ဘူးချည်းထင်  
နေတာ၊ ငါက နင့်တို့ ကို ဂရုမစိုက်လို့ ဒီကောင်ပြန်လာမှာ လို့ ပြော  
တော့ မယုံကြဘူး။ အဲဒါ မင်းကိုမယုံမရဲနဲ့ စောင့်နေကြတာ။ မင်းကိုလ  
ည်း တွေ့ရော သူတို့ အရမ်းဝမ်းသာသွားကြတာ”

“ဘာလဲ... ငါဒီကျောင်းကို ပြန်လာတဲ့ အတွက် သူတို့ စဖို့ နောက်ဖို့

ဝမ်းသာသွားတာလား”

“မင်းကလည်း ကွာ အကောင်းဘက်ကတွေးစမ်းပါ”

သူစိတ်ဆိုးနေတာ သိသောတိုးအောင်က လေသံပျော့ပျော့လေးနှင့် ပြော၏။

“မင်းကလည်း စချင်နောက်ချင်စရာကို၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင့် ဝမလာဘဲ အရပ်က ပိုရှည်ထွက်လာတော့ ပိုပြီးစချင်စရာဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

သူ ဒေါသနှင့် လက်သီးရွယ်တော့ တိုးအောင် ဇက်ကလေးပုပြီး

“အဟဲ...ချစ်လို့ စတာပါသယ်ရင်းကလည်း ”တိုးအောင်ကိုပါ တင်းပြီး မျက်နှာလွဲလိုက်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ သူကြည့်မရသော စောငယ်ငယ်တို့ အုပ်စု ဆူညံစွာ အတန်းထဲဝင်လာကြသည် ။ သူမတို့ ကို မျက်နှာလွဲနေသောသူကို ဆရာမလာသေးသည့်အတွက် အမျိုးမျိုးမခံချင်အောင် နောက်ပြောင်နေကြသည် ။ အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ မျက်နှာတွေကလည်း ပြုံးစိစိ။ သူပိန်တာကိုပဲ ပြောင်စရာနောက်စရာတစ်ခုလို မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ စောငယ်ငယ်နှင့် သူမ၏ ဘယ်လက်ရုံး၊ ညာလက်ရုံး ဖြစ်သည့် နွယ်မာနှင့် ညိုညိုဖြစ်သည် ။

သူမတို့ ပြောင်စရာ၊ နောက်စရာဖြစ်အောင်လည်း သူက ပိန်သည့် အပြင် အရပ်ကလည်း ရှည်သေးသည် ။ ဘယ်လောက်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်လုပ်၊ အားရှိသည့်အစာတွေစားစား တိုးတက်မလာတော့ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်ရမှာ ကို ဝန်လေးနေခဲ့သည် ။

ကျောင်းပြောင်းဖို့ အတွေးရောက်ပြီးမှ

“တို့ ကို ကြောက်ပြီးတော့ ကျောင်းပြောင်းမသွားနဲ့ နော်”

ကိုးတန်းနောက်ဆုံးနေ့ စာမေးပွဲဖြေအပြီးမှာ စောငယ်ငယ်ပြောင်စပ်စပ်ပြောသွားတာကို ပြန်ကြားပြီး စိတ်ကိုတင်းကာ ဒီကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“မင်း ဘယ်ကျူရှင်တက်မှာ လဲ ရတု”

သူ့အတွေးတွေကို သိသောတိုးအောင်က စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပေးသည်။ ။ သူ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့။ တိုးအောင် သူ့နားကပ်ပြီး

“ဒီမှာ ရတု၊ မင်းကို ငါမနှစ်ကတည်းက ဘာပြောထားလဲ၊ သူတို့ ဘာပြောပြော မသိဟန်ဆောင်စမ်းပါ၊ ကိုယ့်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး လို့ သဘောထားလိုက်”

“ကိုယ့်ကိုပြောတယ်သဘောမထားလို့ ရမလားကွ၊ ငါ့ကို ပြောနေတာချည်းကို”

ခပ်ဆတ်ဆတ်သူ့အပြောကို တိုးအောင် ကျွတ်ခနဲစုတ်သပ်ပြီး

“မင်းကတော့ ခက်နေပါပြီ။ အဲဒီလို မင်းက မခံချင်ဖြစ်လေ၊ ဟိုက ပိုစ၊ စရာဖြစ်လေပဲ”

သူ စိတ်ကိုထိန်းပြီး ဒေါသကိုလျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ ။

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်ကျူရှင်မှ မတက်သေးဘူး၊ မင်းကရော

”

“ငါကတော့ တက်ရမယ်၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ချင်တ

ယ်။ မင်းက တော်တဲ့ သူဆိုတော့ ကျူရှင်မတက်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“အခု လောလောဆယ်ပါ။ နောက်တော့ တက်မှာ ပေါ့”

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ဆရာဝင် လာပြီး

“အားလုံး တိတ်စမ်း၊ ဆရာ မရှိရင် မရှိသလို ဆူညံနေတာပဲ၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီးတွေပဲ ဖြစ်နေကြပြီ။ စည်းကမ်းမရှိကြဘူး”

စောငယ်ငယ်တို့ ဘက် တည့်တည့်ကြည့်ကာ ဆရာပြောနေတော့ စွာတေးမ စောငယ်ငယ်က ပါးစပ်ပိတ်သွားပြီး သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်၏။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကောင်းတယ်ဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ဒါတောင် မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ သူ့ကိုတောင်လျှာထုတ်ပြီး ပြောင်ပြလိုက်သေးသည် ။

“ဘယ်လို ဟာမလေးလည်း မသိဘူး”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်တော့ ဘေးက တိုးအောင် ဆရာမမြင်အောင် ကြိတ်ရယ်နေသည် ။

အတန်းပိုင်ဆရာက ဆုံးမစကားပြောပြီး သူသင်ကြားရမည့် ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားကာ အချိန်ပြောင်း ဘဲလံတီးတော့ ထွက်သွားသည် ။ ဆရာအရိပ်တောင် မပျောက်ခင် အသံတွေ ဆူညံစွာထွက်လာပြန်သည် ။ ထိုအသံတွေထဲတွင် စောငယ်ငယ်အသံ အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည် ။

“ဒီလောက် ဆရာပြောသွားတာတောင် မမှတ်ဘူး။ သူ အဆိုးဆုံးပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

သိလျက်နှင့် အကြောင်လာရိုက်နေသော တိုးအောင်ကို ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိ

တာနှင့်

“စွာတေးလန် အာကျယ်မ စောငယ်ငယ်”

ဟု နားနားသို့ ကပ်အော်လိုက်သည်။ ဆူညံနေသောအသံတွေကြောင့် သူ အော်သံကို မကြားကြ။

“အဟင်း... အဟင်း မင်း ငယ်ငယ်ကို တော်တော်မေတ္တာရှိပုံပဲ”

“အပြန်အလှန်ပေါ့၊ မေတ္တာဆိုတာ သူထားမှ ကိုယ်လည်း ထားနိုင်မှာ ပေါ့”

“မင်းကို ငယ်ငယ်က မမုန်းပါဘူး”

“သူမုန်းလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ဒေါသချည်းပဲကွာ၊ စတယ်၊ နောက်တယ်ဆိုတာ ခင်လို့ မင်လို့ ပါ”

“ငါကတော့ သူ့ကို မခင်ချင်ဘူး”

“ငယ်ငယ်က သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ”

သူရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကြောင့် တိုးအောင်ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ မင်းကို ကြည့်နေတယ်”

တိုးအောင် ရုတ်တရက်အပြော သူယောင်ယမ်းပြီး စောငယ်ငယ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆီးထုပ်စားရင်းက စားမလားဟု ထောင်ပြသည်။ ချက်ချင်းပင် ခပ်တည်တည်နှင့် သူမျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

“ဟိုက အကောင်းကျွေးပြန်တော့ မင်းက ခပ်တည်တည်ကြီးနဲ့”

“ဟေ့ကောင်... တော်ကွာ၊ သူ့အကြောင်းဆက်မပြောနဲ့”

သူတကယ် စိတ်ဆိုးနေတာသိတော့ တိုးအောင်ဆက်မပြောတော့။

